

**ÖNCE KAMPÜSTE
SONRA MEMLEKETTE**

Sayı: **3**

Sınıf, Film ve Kampüs

Sosyalist Kültür

Aylık Sosyalist Fanzin

Genel Yayın Yönetmeni

Gassan Doğan

Yazı Kurulu

Gassan Doğan
Selim Kalender
Sezgin Diril
Yiğit F.
Utku Yılmaz
Karga

İletişim

yenibirkultur@gmail.com

 @yonkultur

 @yonkultur

İçindekiler

SF 3 İyi İnsan

Köşedeki Bank

SF 5 Konforlu Kölelik

Sezgin DİRİL

SF 7 Aki Kaurismäki için Sınıf
Politikaları Gündelik Hayatı
Şekillendiriyor

Antti-Veikko LABBAS (Çev: Gassan

SF 13 GAN)
Gericiliğin Gölgesindeki
Kalkan: HPV Aşısı

Nehir COŞGUN

SF 17 Göge
Merdiven

Yiğit F.

SF 18 Kaybolan
Çarkım

Utku Yılmaz

SF 19 'Bu fotoğraf 18/3 56 tarihinde
çekilmiştir.
With greetings from Lar...'

Karga

SF 17 'Bu fotoğraf 18/3 56 tarihinde
çekilmiştir.
With greetings from Lar...'

Karga

İyi İnsan

Köşedeki Bank

İyi insan olmanın önkoşulu, kendi isteklerine yönelmiş, isteklerini anlamaya çalışan ve isteklerinden yola çıkarak oluşturduğu kurallara uyan, isteklerini gerçekleştirmekle edindiği deneyimiyle kurallarını değiştirebilen böylece kendini oluşturmuş insan olmaktır.

İyi insan olmanın önkoşulunun kapitalist düzence bozulduğu, bozma aygıtlarının sistematikleştiği günümüzde; iyi insan olmak için isteklerine yönelmeyi olanaklı kılan ortam zorunludur. Bir başka açıdan belirtecek olursam; insanın kendi isteklerine yönelmesi, isteklerini anlamaya çalışması ve isteklerinden yola çıkarak kurallarını oluşturması için insanın kendi isteklerine yönelmesinin kapitalist düzence bozulmadığı ortam, içsel yolculuktur. Bir başka deyişle, içsel yolculuk iyi insan olmanın önkoşulunun gerçekleştiği ortamdır.

Kapitalist düzence insanın kendi isteklerine yönelmesi, başta insanın kendine bakışında bozulmaktadır. İnsanın kendini isteklerine yönelmesi işlevler yığınınına indirgenmekte, insanın kendi istekleri toplumsal ilişkilerde karşılık bulduğu meta değeri ile sınır-

lanmamaktadır. Bir başka deyişle, insanın kendi isteklerinin başlı başına değeri yoktur, istekleri ancak bir değişim değerine karşılık geldiğinde anlam kazanmaktadır. İnsanın kendi isteklerine yönelmesinin, isteklerini anlamaya çalışmasının önündeki birincil engel insanın kendine bakışını işlevler yığınınına indirgeyen, istekleri değişim değeri ile sınırlayan kapitalist düzenin işleyiş mantığıdır.

Söz konusu engeli kaldırmamanın yolu, insanın isteklerin kendisinin olması bakımından anlamlı olduğunun kavranmasından geçer. İçsel yolculuk isteklere yönelmenin, isteklerin başlı başına anlam taşıdığı kavrandığı ortamdır. Kavramak, yönelme ediminin süreğenleşmesi ile olanaklıdır. Kendi isteklerine yönelmiş insan, isteklerini anlamaya çalıştıkça isteklerine yönelmesinin “herhangi bir işe yaraması” gerekmediğini de kavrar. Bu kavrayışı olanaklı kılan içsel yolculuk, kapitalist düzenin işleyişinden bağışık kılanan ortamdır.

Kendi isteklerine yönelmiş insanın, isteklerini anlamaya çalıştığı ortamda edindiği kavrayış, isteklerden yola çıkarak kurallar oluşturmayı olanaklı kılar. Aksi durumda -isteklerin başlı ba-

şına anlam taşıdığıının kavranmadığı durumda- insan, kapitalist düzenin mantığını kendi deneyiminde kalıba döker. İsteklerin gerçekleşmesi ile edinilen deneyimin yerini kapitalist düzenin gereklilikleri alır.

İyi insan olmanın önkoşulu olan isteklere yönelmek, istekleri anlamaya çalışmak, isteklerden yola çıkarak oluşturulan kurallara uymak; isteklere yine yönelmeyi olanaklı kılar. İnsanın içsel yolculuğu, burgacında yeniden var olan ortamdır. İnsanın kendi isteklerine yönelmesine gereksinim duyan içsel yolculuk, isteklerin gerçekleşmesinde edinilen deneyimiyle kurallarını değiştirebilen insanda burgacını büyütür.

İnsan ancak kendi isteklerine yönelerek şeyleşmeden kurtulabilir, isteklerini anlamaya çalıştıkça kendiliğini kavrayabilir ve kurallar koyarak, kurallarına uyararak, kurallarını değiştirerek kendini oluşturabilir. Böylece de diyebiliriz ki içsel yolculuğu olmayan insan iyi insan olamaz...

Dışsal olanı yatsıyan, içsel olanın gerçeklikte tek belirleyici olduğu yargısı taşıyan felsefi sorgulayışı; arayışta olmanın boşluğunu doldurmadan, arayışın getirdiği boşluğa düşmeden hakikata dair bir şey söyleyip söylemediği merakıyla izlemek gerekir...

Konforlu Kölelik

Sezgir DIRİL

İnsanlığın dünyadaki var olma amacı nedir? Güzel, konforlu, mutlu bir hayat yaşamak mı, huzura erişmek mi? Huzuru, mutluluğu, konforu tüm insanlığa yaymak mı? Öteki bir dünyaya hazırlanmak mı? Yoksa insanın hiçbir amacı yok da, burada bir tesadüf eseri mi bulunuyor? Hiç kimseye kesin bir hayat amacı atama hakkını kendimde göremem, ancak, sonucu yeryüzündeki her bir insanın çıkarına olacak olan ve ahlaki olarak sorumlu da olduğumuz bir amacı hayatlarımızın bir parçası haline getirmemiz gerektiğini öğütleyebilirim. Bilhassa hayat amacını kaybetmiş kişilerin yararına olacağına eminim. Amaçsız bırakılmış, buraya sebepsizce fırlatıldığını düşünen insandan daha mağlup kim var dünyada! Hem de bugün, insanlık düşmanları insanın en büyük hazinesi olan anlamı elinden almaya çalışırken...

Bugünün insanının amaçlaması gereken şeylerin başında hak ve hürriyetini ne pahasına olursa olsun koruması gelmektedir. Hem de insanlığın düşmanı, tanrı kompleksine yakalanmış milyarlarların çağında bu amacın yörüngesinde yaşamak insanın olmazsa olmazlarından. Her adımını, güçlerini ve egemenliklerini arttırmak için atan

en üst tabaka, hedefini gerçekleştirebilmek için insanın hak ve hürriyetini kıyıma uğratmak zorundadır. Bunun için her yöntemi denemeye, her türlü hileyi uygulamaya hazırdır. Akıllarına gelen her türlü yöntemi, mümkün ve uygulanmış hale getirmeye çalışır. Çıkarlarını doğrultusunda her şeyi deneyeceklerine olanak vermemek, onları ve dünyayı kavrayamamak demektir.

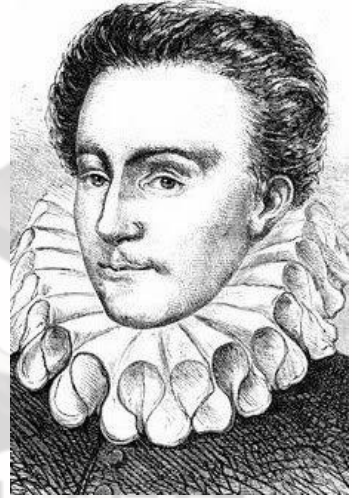
“Rezil köleler özgürlük sözcüğünü duyunca alaycı alaycı güler.” (Rousseau, 2020) İnsanların hak ve özgürlükleri ilk önceliği olması gerekirken, bunları vurgulamak insanların yüreğinde kıvılcıma bile neden olamamaktadır. Hak ve özgürlükleri için ölen insanlar gitmiş, yerine hayatının konforundan başka motivasyonu kalmamış köleler gelmiştir. Ne acı, konfor, modern insanın yakıtı olmuştur. Konfor karşılığında her şeyi yapabilir, her çizgiyi aşabilir, her ideali çiğneyebilir. Elbette hür ve onurlu insanın midesi kaldırmaz bunu.

Konforu ise tedarik eden en önemli kaynak paradır. Para kazanmak bu yüz-

yüzden insanın birincil amaçlarından biridir. Sonuç olması gereken şey de amaç olarak kavranmıştır. İnsanlar tüm yaşamlarını daha çok para kazanmaya, daha fazla konfora erişmeye göre şekillendirmiştir. Yalnızca hak, hürriyet gibi kavramlar değil; sevgi, şefkat, dayanışma, aşk, adalet gibi insanı insan yapan değerler de bir şey ifade etmemeye başlamıştır. İnsan, kendi varlığına her yönüyle yabancılaşmış, gerektiğinde bu değerleri çiğnemekten ve yok etmekten geri durmaz olmuştur.

Konforu uğruna kendini ateşe atmaya hazır insanlar olarak, daha fazla güç istenci için insanlığı ateşe atan milyarlarca karşı yapmamız gereken, şekillendirdiğimiz hayat amacını tekrardan masaya yatırıp, hak, hürriyet ve insanlığımızı önceleyen temelde yeniden kurgulamamız gerekmektedir. Tüm hak ve hürriyetini yitiren insandan geriye insanlık namına pek bir şey kalmayacaktır. Daha fazla konfor öncelerken eline geçen kölelikten başka bir şey olmayacaktır.

“İnsan için yeniden doğal hukuka geçmek ya da başka bir deyişle hayvandan yeniden insana dönüşmek kadar değerli bir şey olamaz. Fakat ondan yine de böyle bir yüreklilik istemiyorum; ancak rahat yaşamak uğruna herhangi bir güvenceyi (özgürlükten) daha çok sevmesine izin vermiyorum.” (de La Boetie, 2020)

KAYNAKÇA:

- Rousseau, J. Jacques (2020). Toplum Sözleşmesi. Kapra Yayıncılık.
- De La Boetie, Etienne (2020). Gönüllü Kulluk Üzerine Söylev. İmge Kitabevi Yayınları.

Aki Kaurismäki için Sınıf Politikaları Gündelik Hayatı Şekillendiriyor

Antti-Veikko LABBAS

"Yüzde 60 varoluşçuyum, yüzde 20 komünistim, yüzde 10 ekolojik evrensel solcuyum, yüzde 10 anarşistim, geri kalanı su ve sıradan sosyal demokrasi."

-Aki Kaurismäki, 1988

Antti-Veikko Labbas yazdı, Gassan DOĞAN Sosyalist Kültür için çevirdi

Cennetteki Gölgeler'den Düşen Yapraklar'a, Aki Kaurismäki'nin filmleri sıradan Finlileri minimalist, neredeyse zamansız ortamlarda gösterir. Ancak bu filmler aynı zamanda 1980'lerden bu yana, tüketim değerlerinin Finlandiya'nın sosyal modelinin önüne geçmesiyle işçi sınıfı yaşamında meydana gelen değişikliklere de bir yanıt niteliği taşımaktadır.

Pasaklı bir adam kendine sosis, ciğer güveci ve yumurtadan oluşan bir yemek yapar, tuz ve karabiberle tatlandırır. Oturup yemeğini yerken bir yandan da panjurdan kararan şehri izler; bakışları hüzün, empati ve endişe doludur.

Matti Pellonpää'nın canlandığı çöp toplayıcısının melankolik gündelik gerçekliğine odaklanan Cennetteki Gölgeler'in bu sahnesi muhtemelen Aki Kaurismäki'nin erken dönem filmografisindeki en ikonik sahnelerden

biridir. Ancak burada arka planda yeni bir Fin sinemasının başlangıcı gizleniyordu. Birkaç istisna dışında, bu ülkede sinema hem içerik hem de teknik açıdan hırs eksikliğinden muzdaripti. Sinemalar çoğunlukla hantal halk komedileri tarafından açık tutuluyordu. Ancak 1980'lerin ikinci yarısında işler değişti. Fin filmlerinin teknik kalitesi arttı ve içerikleri daha ciddi hale geldi. Kaurismäki olmasaydı bu dönüş belki de bu aşamada gerçekleşemezdi.

Çok az kişi Kaurismäki'nin tarzını doğrudan kopyalamaya cesaret edebildi. Yine de, özellikle acımasız gerçekçiliğin bir tasvircisi olarak anavatanının sinemacıları üzerinde güçlü bir etkisi oldu. Filmlerinde Fin toplumundaki acımasız insanlık hallerini betimleyen Mikko Niskanen ve Risto Jarva'nın geleneğini sürdürüyor. Bir bohem olarak tanınan başrol oyuncusu Pellonpää, hayatlarında başarısız olmuş veya marjinalleştirilmiş insanlar hakkında hikayeler anlatmaya yönelik bu yeni eğilime bir yüz verdi.

Kaurismäki, edebiyat klasiklerinin sinema uyarlamalarını ve mizahi filmleri yönetti ama muhtemelen en çok sıradan çalışan insanları konu alan dra-

dramalarıyla tanınıyor. Filmden filme, bir auteur olarak tarzı, en iyi "Proletarya Üçlemesi" olarak adlandırılan filmde ifade edilen eksiksiz bir bütüne dönüşmüştür: *Shadows in Paradise* (1986), *Ariel* (1988) ve *The Match Factory Girl* (1990). Minimalist anlatım, belirsiz bir yakın geçmişe sıkışmış bir dünya ve eski moda müzik - pop, 1950'lerin rock'ı, Avrupa sanat müziği - ise Kaurismäki'nin eserlerinin merkezinde yer alır.

Ancak kolayca parodisi yapılabilecek bu üslup özelliklerinin ötesinde, Kaurismäki'nin eserlerinin sol politikalarla birbirine bağlı olduğunu da belirtmek gerekir. Özünde toplumsal bir anlam taşımayan hiçbir şeyi bize anlatmaz ya da göstermez. En absürd filmi *Kalamar Birliği* (1985) bile, Frank adında on beş adamın (ve Pekka adında birinin) işçi sınıfı Kallio'dan burjuva Eira'ya yaptığı kader yolculuğu hakkında sosyolojik olarak ilginç bir hikâye anlatır.

Gerçek anlamda, Helsinki'nin iki ilçesi arasındaki mesafe sadece birkaç mil, ancak sosyal olarak uçurum çok büyük. Filmin kendisi ucuz, doğaçlama ve garip dönüşleri -cinayetler, metro kaçırma ve kafe ele geçirme gibi- nedeniyle anlaşılabilir görünse de, insanların sosyal rolleri hakkındaki gözlemlerden

yönümüzü buluyoruz. Frankların (ve Pekka'nın) her birinin kendi geçmişleri, kendi inançları ve bu sayede kendi kaderleri var. İçlerinden birinin bir ailesi var ve yolculuğun hemen başında vazgeçiyor. Birinin intihar etme eğilimi vardır, diğerinin ise güçlü ve sonunda kadere dönüşen bir cinsel dürtüsü bulunur. Erkeklerden sadece ikisi hedeflerine ulaşır - fakat sadece geçici olarak. Eira'nın çoktan meşgul olduğunu keşfederler ve yolculuklarına açık denize doğru kürek çekerek devam ederler.

"Kaurismäki'nin eserleri sol politikalarla birbirine bağlanmıştır. Özünde toplumsal bir anlam taşımayan hiçbir şeyi bize anlatmaz ya da göstermez."

Yönetmen çeşitli röportajlarında en doğrudan siyasi açıklamalarını yapmıştır ama muhtemelen en sınıf odaklı olduğu filmi *Proletarya Üçlemesi*'dir. Yönetmenin politik vurguları en net ve tam olarak bu üç filmde ortaya çıkıyor. *Fallen Leaves*'in (2023) yakın zamandaki başarısı, önceki filmlerinin politikasını da mercek altına almak için bir kapı açmıştır. Film basit bir aşk hikayesi sunarken, kahramanların iş yerindeki mücadeleleri ve kişisel ama sınıf temelli sorunlarıyla noktalanıyor. Kaurismäki ilerleyen yu-

muşamış olabilir ama filmin temelleri hâlâ güçlü bir şekilde mevcut.

Fin Gerçekliğinin Hafızasına

Ancak üçlemeyi ele almadan önce, Kaurismäki'nin "özü" sorusunu ortaya atmakta fayda var. Nedir o?

Yönetmen kendisini sık sık romantik olarak tanımlamıştır. Bu kendini en açık şekilde filmlerinde kullandığı melankolik müzikte gösterir. Filmlerinde genellikle Slav şarkıları ya da daha ünlü melodilerin çevirileri yer alır. Bunlardan biri Ariel'in sonunda duyuluyor: tango efsanesi Olavi Virta'nın ünlü "Over the Rainbow" şarkısının Fince versiyonu. Peki bu müzik neden çoğunlukla 50'li ve 60'lı yıllara ait gibi görünüyor? Daha sonraki on yıllar bu konuda kendi örneklerini sunmuştur (son filmde Maustetytöt (Spice Girls'ün Fin versiyonu) grubunun konser sahnesinden bahsetmemek ayıp olur). Ancak tüm bunlar Kaurismäki'nin nostaljik doğasından kaynaklanıyor. O, genç yaşta bile her şeyin eskiden daha iyi olduğu sonucuna varan Fin sanatçılardan biridir. Çağdaşları Peter von Bagh ve Paavo Haavikko gibi o da kumarhane ekonomisine ve film ve müzikteki yeni trendlere açıkça karşıydı.

1980'lerde Fin sineması da tıpkı ülkenin geri kalanı gibi kendini arıyordu. Toplumun açıkça liberalleşti-

ği bir dönemdi: Başkan Urho Kekkonen'in çeyrek asrı aşan saltanatı sona ermişti. Kekkonen'in politikası askeri bağlantısızlık tarafından yönlendiriliyordu, ancak dış ilişkilerinde Finlandiya büyük ölçüde Sovyet bakış açısına bağımlıydı. Kekkonen'in Sovyet liderliğiyle olan kişisel ilişkileri istikrar ve barışın garantisiydi. Defalarca seçilmesine rağmen, son on yıl boyunca başkanlığı parlamento tarafından onaylanan istisnai yasalarla uzatıldı.

Siyasi yaşam giderek daha az katı hale gelirken, toplumsal tutumlar da değişti. Finlandiya Komünist Partisi'nin Sovyet yanlısı fraksiyonlarının etkisini kaybetmesiyle kültürel yaşamın siyasallaşması azalmış ve çevreci düşünce, boşanma ve devlet kilisesinden ayrılma gibi pek çok şey daha müsamahakâr hale gelmişti. Finlandiya aynı zamanda Batı ekonomisine doğru önemli adımlar atıyordu, örneğin yeni pop kültürü akını gibi. Rock, kot, disko ve punk zaten vardı ama 1980'lerin turboşarjlı fenomenleri video kasetler ve MTV sayesinde her eve girdi.

Kaurismäki değişimin olumsuz yanlarını da gördü. Finlandiya'nın uluslararasılaşmasını ve sosyal liberalleşmesini memnuniyetle karşıladı, ancak pop kültürü tsunamisi ve neoliberalizmin katı değerleri onun

hoşuna gitmedi. 80'lerin ana akım sineması Sylvester Stallone ve Arnold Schwarzenegger'in karakterleri ve aksiyon filmi tema şarkılarıyla özetlenebilirken, Kaurismäki bilinçli olarak bu on yılın nabzından olabildiğince uzak insanlar ve müzikler kullandı. Filmlerde eski, Doğu Avrupa müziklerinin kullanılmasının bir nedeni de budur.

"80'lerin ana akım sineması aksiyon filmi tema şarkılarıyla özetlenirken, Kaurismäki kasıtlı olarak bu on yılın nabzından mümkün olduğunca uzak insanlar ve müzikler kullandı."

İşçi sınıfı yaşamını resmetmeye odaklanmak bilinçli bir tercihti, hatta dönemin ruhuna meydan okuyarak 1960'ların ve 70'lerin "işçi sınıfı sinemasından" uzaklaşmaktı. Yönetmenin bu tavrı, utangaç ve pejmürde kahramanın (ufak tefekliğiyle tanınan müzisyen Silu Seppälä) güçlü Sovyet boksör Igor'dan (yönetmenin güvendiği oyuncu Sakari Kuosmanen) hayatının dayağını yediği Rocky VI (1986) adlı kısa filmde en uç noktadadır. Bu, Amerikan eğlence endüstrisi ve onun yenilmez kahramanlarıyla saf bir alaydı. Aynı zamanda Kaurismäki başrolleri genellikle Pellonpää gibi biraz dağınık ve Arnie'nin bedensel talimatlarına çok az dikkat eden kişilere veriyordu.

Gündelik Hayat Radikaldır

Kaurismäki'nin filmlerinde kendine dair gerçekler, hayatın yükünü hafifletecek cevaplar ya da toplumun sorunlarına doğrudan çözümler arayanlar kolaylıkla hayal kırıklığına uğrayabilir. Kaurismäki politik bir sanatçıdır, ancak bu yönü genellikle olayların tematik düzeyinde ya da günün politikasıyla uyumlu hale getirilmesi zor olan film yapımının kendisinde gezinir. Proletarya Üçlemesi'ndeki muhtemelen en doğrudan siyasi ifade, filmlerin çekildiği dönemde artık cumhurbaşkanı olmayan Kekkonen'in duvarlarda asılı duran fotoğrafıdır.

Pek çok Finli, Kekkonen döneminin basit ve oldukça anlaşılır iş yapma biçimine nostaljik bir özlem duyuyor. Kekkonen'in başkanlığı her şeyden önce refah devletinin inşa edildiği bir dönem olarak hatırlanırken, daha sonraki dönemler -özellikle sol kesimde- refah devletinin uzun bir süre içinde tasfiye edildiği bir dönem olarak görülüyor. Kaurismäki de bu çizgiden pek sapmıyor. Kekkonen'in haleflerinden sadece solcu sosyal demokrat Tarja Halonen'in portresi Kaurismäki'nin filmine girebilmiştir ki bu da onun hâkim siyasi rüzgarlara karşı tavrını yansıttığı şeklinde görülebilir.

Ancak siyaset görüntülerde ve ortamlarda mevcuttur. Filmlerin hikayelerinin doğası ile onları çevrele-

yen toplum arasındaki çelişki başlı başına bir mesajdır.

"Kaurismäki'nin dünyasında işçiler bencil, aptal ya da düşüncesiz olabilirler - hatta yasaları çiğneyebilirler - ama yine de kendileri olmak için içten bir arzu duyarlar."

Hikayelerin kendisi basittir. Bir çöp toplayıcısı, bakkal kasasında çalışan bir kıza aşık olur, onunla karşılaşır ve sonunda seçtiği kişiyle birlikte Sovyet işgali altındaki Estonya'ya doğru kaçar. İşten çıkarılan bir madenci, ölmüş babasının üstü açık arabasıyla Laponya'dan Helsinki'ye gider, aşkı bulur, bir banka soyar ve sevgilisi ve oğluyla birlikte Meksika'ya kaçar. Ailesinin baskısına maruz kalan genç kadın, umursamaz bir adamdan hamile kalır, kendisine kötülük yapanlardan intikam alır ve sonunda hapse girer.

Neoliberalizmin umutları ve acımasız gerçekçiliği her zaman mevcuttur. Cennetteki Gölgeler, girişimcilik hayalleri kuran iki meslektaştan birinin iş gününün ortasında kalp krizinden ölmesiyle başlar; bu, diğerinin görünüşe göre stresten ve boş umutlardan kaçınmak için tüm fikirden vazgeçmesiyle sonuçlanır. Her filmin bir noktasında, banka kasalarında veya sıradan hayattan yabancılaşmış beylerin ellerinde ne kadar büyük paraların saklandığını da görüyoruz - geri kalanımız kalanların tadını çıkarı-

yoruz. 80'ler birçok insanın nostaljik anılarında ya da Stranger Things gibi dizilerde on yıllık bir ürün ve eğlence olarak resmedilirken, Kaurismäki'nin karakterlerinin ayıracak çok az parası var. Aynı eğilim, basit konutlar ve kişisel eşyaların yaşam gereklilikleri ile sınırlı olduğu Düşen Yapraklar'da da görülüyor. Dairede tüketim toplumunun tek açık işareti, Ukrayna'daki savaş hakkında haber yapan tüplü radyodur.

Karakterler genellikle yüzüstü yerde bırakılsa da - belki birisi onları bastırırken - her zaman doğuştan gelen güçlerini korurlar. Kaurismäki'nin dünyasında işçiler bencil, aptal veya düşüncesiz olabilir, hatta kanunları çiğneyebilirler ama yine de kendileri olma ve hatta muhtemelen gelişip başkalarına yardım etme konusunda gerçek bir arzuları vardır. Üçlemenin kahramanlarının her birinde en azından onları anlayan ve ilerlemelerine yardımcı olan biri var.

Kaurismäki, gerektiğinde gerçek bir beyfendi olduğu ortaya çıkmayacak kadar pervasız bir işçiyi eserlerine hiçbir zaman dahil etmemiştir. Hikayeler genellikle işçinin kaderini kendi ellerine alması ve bilinmeyene doğru sıçramasıyla biter. Bu durumlar aynı zamanda Kaurismäki'nin absürdlüğünü de içeriyor: Sovyet Estonya'ya kaçış biraz yanlış hesaplanmış gibi görünüyor (neden bir refah devletinden Finlandiya'da tama-

men geri sayılan bir bölgeye gidesiniz ki?), Meksika'ya yolculuk klasik kara filmin bir taklidi ve dipsiz bir film. Proletarya Üçlemesi'nin son filmi Kibrit Fabrikası Kızı'nın sefaleti, kahkahaları yiyip bitiren olayların ciddiyeti olmasaydı, kendi eserinin bilinçli bir parodisi olabilirdi. İzleyiciye verilen mesaj, belki de özgürleşmenin, romantizmle mayalanmış olsa bile zorlu bir süreç olduğudur.

Değerli Bir Dikkat Dağıtma

Kaurismäki, Proletarya Üçlemesi'nden bu yana filmlerinde işsizlik, evsizlik ve göç gibi başka temaları da ele alıyor. Alkolizm son çalışmalarında ana temadır. Burada, sosyal gerçekçiliğin giderek daha marjinal gruplara yayılmasıyla ve sonunda film yapımcısının kendisinin de acı verici temalarla uğraşmak zorunda kalmasıyla belirli bir gelişme görülebilir.

Kaurismäki'nin Finlandiya sinemasındaki konumu biraz çelişkili. Ona büyük saygı ve sempati var ve yurt dışındaki popülaritesi de takdir ediliyor. Pek çok kişi filmlerinin neye benzediğine ve karakterlerin nasıl konuştuğuna yabancılaşıyor; ancak bu tarz ona aynı zamanda sadık bir izleyici kitlesi de kazandırdı. Bu izleyici, ekranda belirli aktörleri ve küçük rolleri görmekten, “resmi” Fince konuşulan kısa ve öz ifadeleri duymak-

tan ve nüanslarda saklı ifadeleri keşfetmekten hoşlanıyor.

Kaurismäki, siyasi tartışmalarda sol tarafı tutma konusunda güçlü bir eğilim göstererek fikirlerini sıklıkla kamuoyuna duyuruyor. Parti siyasetine nadiren müdahil oldu ve bunu kendisine manevra özgürlüğü veren bir şey olarak gördü. Eğer parti-siyasi bağlantıları açık olsaydı, son filminin İsrail ve Türkiye'de dağıtımını yasaklamak gibi bir hamle yapamazdı.

Kaurismäki, terörizmin insanlığın kurtuluşu olduğunu ve çözümün en zengin yüzde 1'i öldürmek olduğunu açıkladı. Yine de bu sadece Finlandiya partileri için olumsuz bir durum değil, çünkü Kaurismäki'nin durumu utanç verici şekillerde karıştırma eğilimi var. Birkaç yıl önce Guardian'da yayınlanan bir röportajda sarhoş gibi görünen "tüm zenginlerin öldürülmesi" teklifi böyle bir örnekti. Finlandiya'da aşırı sağın Sola yönelik bireysel saldırılarının ardından siyasi şiddet tartışması yaşanırken, Sağ, 2011 Londra isyanlarını bir şekilde sol şiddete örnek olarak göstermek istedi. Finlandiya solundaki pek çok kişi, sosyal medya yorumcularının siyasetçi Li Andersson'un aslında yanlış alıntının sonucu olan "daha iyi şiddet" görüşüyle nasıl dalga geçtiğini hatırlıyor. Aynı sıralarda Kaurismäki'yle, görünüşe gö-

re kafası karışık bir haldeyken, bir gazeteciyi gelişigüzel azarlarken ve kendi intiharından bahsederken röportaj yapıldı. Aynı nefeste terörün insanlığın kurtuluşu olduğunu, çözümün ise en zengin yüzde 1'i öldürmek olduğunu ilan etti. Bu açıklama sağcılarının memnuniyetle ele aldığı bir silahtı. Her ne kadar bu açıklama kana susamışlıktan ziyade hüsrana (ve alkol) tarafından körüklenmiş gibi görünse de, Finlandiya gibi uzlaşmaya dayalı bir siyasette bu tür sert görüşler her zaman yoldaşları tarafından da kınanıyor.

Kaurismäki'nin Finlandiya'da ne düşünürse düşünsün takdir edilen sanatçı ve entelektüellerden biri olduğu söylenebilir. Doğal yıpranma bugün bu küçük grubun saflarını zayıflatıyor. Ancak yönetmene türünün son rolünü henüz vermek istemem. Çünkü koşullar ne olursa olsun başka karakterlerin ortaya çıkması kaçınılmazdır. Finlandiya toplumu, esas olarak beşeri bilimler bölümlerinin kütüphanelerinde bulunabilen akıllı eleştiri eksikliğinden muzdariptir. Kamu yaşamının Kaurismäki gibi akıntıya karşı yüzmeye cesaret eden figürlere ihtiyacı var.

SOSYALİST
KÜLTÜR

Gericiliğin Gölgesindeki Kalkan: HPV Aşısı

Nehir COŞGUN

HPV, yani İnsan Papillom Virüsü, temel olarak cinsel yolla bulaşan, fakat cinsel birleşme olmaksızın cilt teması veya ağız yoluyla da kişiden kişiye bulaşabilen bir virüstür. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar arasında en sık görülendir. Dünya genelinde, yaşamlarının herhangi bir döneminde kadınların %85'inde erkeklerin ise %91'inde görülür. Bulaştığı on kişiden dokuzunda, herhangi bir sağlık probleminde yol açmadan, iki yıl içinde kendiliğinden geçer. Kalan bir kişide ise genital veya ağız-gırtlak siğillerinden kansere kadar değişebilen kliniklerle seyredir. Bulaştıktan sonra uzun süre sessiz kalıp yıllar sonra semptomla yol açabilir (1).

HPV'nin 200'den fazla tipi bulunur. Bunlardan yaklaşık 40 tanesi kadın ve erkeklerde genital bölgelere yerleşerek hastalık yapabilirler. Tip 16 ve 18 başta olmak üzere 15 tip ise kanser yapabilme özelliğine sahiptir. Kadınlarda serviks kanserlerinin neredeyse tamamından, erkeklerde penis kanserlerinin yarısından, kadın ve erkeklerde anal ve orofaringeal kanserlerin önemli bir bölümünden HPV sorumludur. Tüm dünyada her yıl 625 bin kadın ve 69 bin erkek, HPV ilişkili

kansere yakalanmaktadır. Serviks kanseri, kadınlarda en sık görülen ve en çok ölüme yol açan dördüncü kanserdir(1).

İyi haber: Bu virüsün bir aşısı var. Yüksek riskli 9 HPV tipine karşı, yani kansere karşı etkili olan bu aşı, virüsle karşılaşmadan önce uygulandığında, serviks kanserine karşı %100'e yakın bir koruma sağlıyor, HPV ilişkili diğer kanserlere karşı da koruma sağlıyor. En etkili uygulama yaşı 9-14 yaş olmakla beraber, 26 yaşa kadar önemli ölçüde koruma sağlıyor. Bu yaştan sonra koruyuculuğun düşmesinin sebebi ise muhtemelen 26 yaşına kadar HPV ile enfekte olacak olmanız. Yine de 26-45 yaş arası ve hatta HPV-pozitif bireylerde de aşılama öneriliyor çünkü aşı, henüz kansere dönüşmemiş ama HPV ile enfekte hasarlı deri alanının kansere ilerlemesini engelliyor (2).

Kötü haber: Yaşa bağlı olarak 2 ya da 3 doz uygulanması gereken bu aşının bir dozu 3225 TL. Sağlık Bakanlığı yıllardır ulusal aşı programına sokarak ücretsiz yapmayı vaat etse de değişen tek şey aşının artan fiyatı. Etkileri bu denli önemli olan bu aşının ücretsiz yapılmasının önünde ne gibi engeller

olabilir?

Toplum sağlığını korumak için hayata geçirilmesi gereken uygulamalarda ilk ve en önemli basamak, koruyucu sağlık hizmetleri denilen, hastalık daha ortaya çıkmadan önlemeyi hedefleyen uygulamalardır. Sağlıklı yaşam ve çalışma ortamlarının sağlanması, riskli gebeliklerin önlenmesi (örneğin akraba evliliğinin önlenmesi), kanser taramaları, toplumun bilinçlenmesini sağlayacak eğitimler vs. koruyucu sağlık uygulamaları içinde yer alıyor. Aşılama, bu uygulamaların en önemli ayaklarından birini oluşturuyor. Ulusal aşı programımızın hayata geçirilmesiyle, eskiden çokça sakatlık ve ölüme yol açan kızamık, su çiçeği, kabakulak, difteri, tetanoz, verem, hepatit gibi hastalıkları artık nadiren görüyoruz. Bir dönemin kabusu çiçek hastalığı ve çocuk felci ise aşılama sayesinde tarihe karıştı. Son yıllarda ise hatalı göç ve mülteci politikaları, tüm dünyada yükselen trend olan aşı karşıtlığı ve devletin toplum sağlığını değil şirketlerin karlarını önceleyen anlayışı nedeniyle aşılama ve aşılamaların sekteye uğradığını ve kızamık vs. hastalıkların sıklığının arttığını görüyoruz (4). Ayrıca ülkemiz tetanoz-difteri aşısı dışındaki aşıları ancak ithalat yoluyla elde edebiliyor (3), aşılamada bu dışa bağımlılık her alanda olduğu gibi sağlık alanında da toplum çıkarları ile çelişiyor. Piyasada yeterince aşı bul-

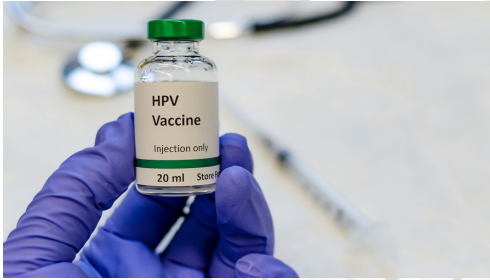
namaması nedeniyle gebe ve çocuk aşı takvimlerinde zaman zaman aksamalar meydana geliyor (5).

HPV aşısını diğer aşılarından ayıran bir özelliği de, cinsel yolla bulaşan ve özellikle kadınları etkileyen bir hastalığa önlem olarak yapılması. Son dönemde HPV ve aşısı konusundaki tartışmaların, özellikle sosyal medyada, kadınların cinsel hayatına müdahale ekseninde döndüğünü görüyoruz. Erkeklerin bu virüsten etkilenmediği, sadece "ahlaka aykırı" cinsel hayatları olan kadınların hastalandıkları yönünde hem doğru olmayan bilgiler içeren hem de konuya bilimsellikten uzak ve kadın düşmanı bir yerden bakan bu görüşler; aşının ücretsiz olmasına karşı bir kamuoyu oluşturuyor. Bu çarpık yorumlar aynı zamanda, hastalığın ve aşının bir tabu haline gelmesine neden oluyor, kadınların aşığı parasını vererek dahi olmalarına ya da ebeveynlerin çocuklarına aşığı yaptırmalarına karşı bir toplum baskısı oluşturuyor.

Yazının başında da yazdığımız gibi, HPV, yetişkinlerin çoğunda semptom göstermeksizin bulunan, tek cinsel ilişkiyle ve tek partnerle dahi bulaşabilen, toplumdaki en yaygın cinsel yolla bulaşan hastalık. Yalan bilgiler yayanlar, kadın ve erkek hastaların aşığı/tarama testlerine/tedaviye ulaşmalarını

Burada şu soruyu sormak yerinde olacaktır:

İddia edilen tüm bu yalan bilgiler gerçek olsaydı aşının ücretsiz olmasını savunmayacak mıydık? Laik, çağdaş Türkiye Cumhuriyetinde yaşıyoruz, laik cumhuriyette olması gereken sağlık politikalarını tartışıyoruz. Hastalığın ne derece aktif bir cinsel hayatla bulaştığı hizmetin ücretini/ücretsizliğini/ulaşılabilirliğini belirleyemez. HPV ile başlayan mesele, cinsel yolla bulaşan diğer hastalıkların da tabu haline gelmesine, kadınların özel hayatlarına karışma ve dini kuralları ahlaki normlar olarak dayatma geleneğinin güçlenmesine varıyor. Bize düşen, gerici kuşatmanın her ayağına olduğu gibi bu ayağına karşı da, bilimin ışığında mücadele etmektir.

Kaynaklar:

- (1)World Health Organisation, Human Papillomavirus and Cancer
- (2)World Health Organisation, Weekly Epidemiological Record, December 16, 2022
- (3)Demirden ve ark, Dünden Bugüne Türkiye’de Aşılama ve Aşı Üretiminin Tarihçesi
- (4)İstanbul Tabip Odası, 13 Haziran 2023 tarihli Basın Toplantısı: İstanbul’da Kızamık Hastalığındaki Artış Endişe Verici
- (5)Haber: diken.com.tr ,26 Nisan 2023, Aşı kıtlığı sürüyor: Tetanos ve hepatit B aşıları ihtiyacı karşılamaya yetmiyor

ALIST
TÜR

Göge Merdiven

Yiğit F.

Dilce susulup
Gönülce hareket edilmeyen
Hayallerin altın suyuna batırılmış
iliksiz düğmeler olduğu bu günlerde
Boğaza tıkanıp hazmedilmeyecek
sözlerim

İnsanlarca ruhun kuruşlarla sayıldığı
Cefaların ise hor'a yorulduğu
Şu dünyanın kara günlerinde ölmek
isterim
Asırlar sonra anlaşılın beylik laflarım

Desinler

Desinler ki

Vah ne genç imiş

Kadir kıymet biçilememiş

Ceketim kana bulansın

Yeter ki iyi anlayım

Dost hikayelerinde

Ve rakı masalarında anılın adım

Bahsi geçsin cebi delikli

Sırtımda paralanmış kirli paltom

Başımdan da eksik olmayan aşkım

Göğü içinde semirmiş
Hapis yatan hafif dağınık
Sakallarım ve tavırlarım

Sokak kenarı bir ayyaş gibi
Göge merdiven dayayıp
Seyreden alemler gözlerim
Pişmanlık duymasın keşke diye

Bedenim kavakların altına defnedilsin
Yeller estikçe hafiflesin günahlarım
Babamın omuzlarında başlayan
hikayelerim
Sana olan hasretimle bitsin

Ben gideyim ama göğden yere inen
Nur tanesi gibi dursun hasretim
Alevler kalsın
Ben gideyim...

Kaybolan Çarkım

Utku Yılmaz

Çarkımı bulamıyorum

Niye

Arıyorum peki?

Çarka ihtiyacım var mı ki

Arıyorum.

Kendi

Kendime

Sorun mu

üre

tiyor

uuuuuum

Bir şey eksik

Ama ne?

Eksik olan şey çark mı yoksa

Kaybettiğim ilhamım mı?

Aradığım şey

dostlar,

hürriyet,

rutinden uzaklaşmış

bir hayat mı?

Yoksa kaybettiğim çarkım yada ilhamım

mı?

'Bu fotoğraf 18/3 56 tarihinde çekilmiştir.

With greetings from Lar..."

Karga

Koltukta iki çocuk,biri diğ erinin kucağında,diğ eri biraz ağ lamaklı ve kaç maklı;yetmişlerinde bir adam,fö tr ş apkalı; altmışlarında bir kadın kafasına ö zenle geçirilmiş siyah yazmalı.Yazması gü llü,gü llerin üzeri pullarla kaplı,kenarları oyalı.Gözleri yorgun,dudakları yorgun,ayakları yorgun. Gözleri,çok görmüş ç esine yorgun;dudakları susmaktan ağ rılanmış.Ellerini utangaç bir edayla kucağında toplamış,parmakları kınalı.Ayakları iç e dönük, boynu biraz sağ a eğ ik,yüzünde yorgun bir gülümseme.Adamın bakışları sert, yüzü sinek kaydı tıraşlı.Kendinden emin bir bakış, kırışıklarına ben bilirimlik takılmış.Ütülü bir pantolon,kolalı bir gömlek, ceviz ağ acından yapılma işlemeli bir baston. Tüm ormanlara hükmedercesine sarılıyor ağ acın ölüsüne. Birinizi öldürdüm,sıra hepinizde dercesine tehditkar ama her diktatör gibi biraz sempatik ve sıcak. O sıcaklığın biraz tadına bakmak için uğruna savaşlar çıkartan, biraz koynuna sokulmak için tüm ışıkların sönmesini bekleten türden bir sıcaklık.Alttaki çocuğun saçları iki yandan örgülü, beyaz etekli ve kurdeleli.Dökülen süt dişlerini göstererek bırakılmış bir gülücük.Ş ip

ş ak. Kucağındaki pek bir hareketli,saçları evde kesilmiş ya da çok hareket ettiği için berber çözümünü kafasına bir tas geçirmekte buluvermiş. Annesinin kucağına gitmek için uzatmış kollarını.Anne ve baba koltuğun arkasında.Adamda bir memur bıkkınlığı ve efendiliği. Kıyafetleri birkaç beden bol,kıravatı gevş ek.Solgun bir sırtıma ve ş ip ş ak! Kadın bir magazin kapağından fırlamış gibi büyüleyici. Varlığı tüm salonu aydınlatıyor. Gülüşü umutlu, bir eli koltukta diğ er eli arkasında.Ş ipş ak! Dört parça kerestenin arasına sıkışmış bir anı. Hatıra koridorunda yer alan anıtların ilk durağı. Büyükten küçüğe sıralanmış, geçmişin tüm parçaları tek bir koridorda toplanmış.Bir nikah şahidi, okulun ilk gününü hatırlatıcı, çocukluğun saflığını anlatıcı... En sondaki çerçevenin kenarına sıkıştırılmış ve sararmış iki vesikalık. Tanıdık ama bir o kadar da yabancı iki insan,zamanın iki masum kurbanı. Koridorun başındaki ufak kıvılcıma çeviriyor tutsaklar kafalarını. Kapılar tehditkar bir kadının mezarı gibi sımsıkı kapalı.Tehditkar bir kadın gibi yüzüstü gömülü ve bir zemine çivili. Hatıralar anıtı, hatıralar mezarlığı oluyor birkaç saniye içerisinde. Dikta-

tör bastonunu sallıyor, çıkmak için bastonu cama vurmaya başlıyor. Ah, şu camı kırsam, kırsam da şu örtüyü bir harlasam. Ağzımı siliyormuşum kenarına, iğrençmiş, yakışık almazmış. Şu camı kırsam da örtüyü harlayıp kaçsam. Çivilisin, çıkamazsın ihtiyar. Yanda, bir masada yakalanmış sohbetin tatlı havası; zamandan ve mekandan bağımsız, kendi sıcaklığında eriyor.

+ ...bak şimdiii, o zaman işler değişir. Psişik bir gücüm olsaydı, o güç telepati olsun isterdim. Eğer zihin okuyabilseydim asla sıkılmazdım. İşlek bir caddenin kıyısında kalmış bir kafeye geçer, sabahtan akşama milleti okurdum. Cep tiyarosu gibi düşün ya da daha çok cep radyosu. Hem gerçek, daha ne olsun!

-Ohooo, o kadar kolay olsa... Hem okusan bile anlayacağını düşünmüyorum. Bence herkes zihninde yalnızca kendi anlayabildiği bir dilde konuşuyor. İnsan sayısı kadar dil var yeryüzünde. Mesela, babam görsellerle düşünür. Anlatmak istediği şeyi önce hayal eder, sonra o resmi sözcüklerle yeniden yaratmaya çalışır ama hep bir şeyler eksik kalır. Kardeşim matematikle düşünür. Ben sözcüklerle düşünürüm. Kendi kelimelerimle var ederim var olmuş her şeyi. Babam kırmızı bir masa resmi çizer, kardeşim o masanın hacmini ve boyasında kullanılan kimyasalları anlatır; ben ise

o masanın romantizmine dalarım. Hepimiz kendi özel dilimizi yaratmışız. Ömrümüz kendi dilimizi ortak dilimize çevirmekle geçiyor.

+Yaaaaa,deme sen-

Şipşak!

Geçmişin külleri, şimdinin rüzgarlarıyla harlanıyor. Geçmiş, kadının ateş kızılı saçlarında kor olarak bitiyor. Geçmiş, kadının kumral saçlarını ateş kızılına boyuyor. Evin ahşap parkeleri çitiriyor. Parke altını mesken edinmiş tahta kuruları, mücbir sebepten yuvalarını kaybediyor. Mavi bir gölgenin buhranı üstümüze düşüyor. Kahkaha ve terlerle süslenmiş bir pikniğin dumanı, ciğerlerimize doluyor.

+Hayatım o et öyle pişirilmez ki! Alevi alttan harlaman gerekir. Şimdi bunların dışı yanmış, içi çiğ kalmış. Bak yanlışı anlama ama az önce yananları köpeğe atayım dedim; koklayıp patisiyle iteledi, gitti. Nasıl yiyelim şunları allahın aşkına!

-Çok biliyorsan sen yap, al; sana da yaranılmıyor asla! ...yahu bak her yer dumanla doldu, göz gözü görmüyor. Bana bıraksan ben halletmiştim bir iki denemede. Ahhh, ahhhh

Şipşak!

Şimdi o dumanlar, çerçevesini terk etmiş, evimizin avizelerini saklamış, tüm ışıkları kapatmış. Etraf yanık et kokusuyla dolu. Şamdanların alevi, tüm salonu sarmalamış. Bir fil, iki kartal ve üç maymun. Bir hayvanat bahçesini dolduracak kadar hayvan. Önce masanın üzerindeki maymunlar kaybedildi. Yeşil sofanın üzeri damla damla tüylerle eridi. Üç maymun, ne görecektir, ne duyacak, ne de bilecek kadar yaşayabildi. Adalet terazisi sağ kalonu kaybetti. Bit pazarından alınmış birkaç kaset, nota nota halıya işledi. Yanan her nota, kasedin iğnesine asıldı; jazz, blues ve arabesk çığlıklar eşliğinde birbirine karıştı. Haykıran kadınlar, yardım isteyen adamlar ve ağlayan çocuklar; bir de ihtiyar elindeki bastonu alevlere atıyor, eliyle hafifçe ateşi kuvvetlendiriyor. Ortaklaşa tek bir ses: çığlık. Bir çığlık yetiyor aslında yeryüzünün tüm duygularını anlatmaya. 29 harf ve bu 29 harfle oluşacak sonsuz sayıda potansiyel sözcük. Oysa çığlık bir tanedir. Derinlerden gelen o sesin diyafram ve ses tellerim arasında yaptığı yolculuk... Her yolcu gibi tembeldir biraz çığlığım. Terk etmeden önce emin olmak ister oraya ait olmadığına; olamadığına. Biraz dolaşır içimin arka sokaklarında. Bir dilenciyle yemek yemek, bir seyyar satıcıyla dans etmek ister. Her yolcu gibi meraklıdır da biraz. Gördüğü her taşı okşar, hepsinin tek tek altına bakar; bir insan sesi arar

içimde. İnsanların çığlığı, evsiz tahta kurularının çığlığı, hayvanat bahçesinin çığlığı; sofanın, masanın, sehpanın, dantellerin, sandalyelerin çığlığı. Kirişlerin, sütunların, mermerlerin inlemeleri. Duvara çivili bir kep atma töreni.

-Tebrikler canım kızım! Gel şöyle bir fotoğraf çektirelim hatıra kalsın.

+Ne dedin? Seslerden duymadım babacım.

-Şimdiki gençler de amma neşeli her şeye patlatıyor ciyak ciyak bir çığlık. Fotoğraf diyorum, ileride bakar bu günleri hatırlarız.

Şişşak!

İMDAAAATT!

Bir çocuğun ilk adımları, işe başlanan ilk gün, tüfekle verilmiş bir poz, askerlik anıları... Kazıkta yakılmak üzere, seçilmiş bir düzine kurban. Ana saplanıp kalmış, suçu tüm kurbanlar gibi şahit olmak ve farkında olmak. Ellerinden dört parça tahtaya sabitlenmiş ya da elleri arkadan bağlanmış. Dirilmek yok, kül olmak var. Şimdi bu küller, birbirine karışacak, bir üçüncü sayfa haberinde aile trajedisi olarak oynatılacak. Bilinen altı felaketzade. Bilinmeyen yitik bir zaman. İsimsiz bir ressamdan kalan ucuz bir tablo, kapı kenarına atılmış çentikler, merdiven pervazından

kayanların kaçamakları ve bir düzine anı. İhtiyar mızımızlanıyor. Kim hatırlayacak bizi? Hangi bülten yazacak bunca vakazadeyi? Kim hatırlayacak mezarı taşla kapatılmış bir düzine kurbanı? Acaba tarihin sayfaları, unutulmayacağı hayaliyle 'unutma' diyen kaç kişiyi kapaklarının arasında sindirdi? Yıllar kaç kitabı bitlendirdi, kaç şair bitlerin dişleri arasında can verdi? Kim unutmayacak, kim hatırlayacak bizi? Kaç şarkı sessizliğe kazınacak, kaç lider döktüğü kanlar arasında kaybolacak? Deniz kıyısına dikilen kumdan kaleler gibi bırakılan tüm izler de birer birer yok olacak. Birileri bir şarkıyı son kez mırıldanacak, bir şiir son kez okunacak, bir inanç son kurbanlarını verecek, bir hükümdarın portresi son kez izleyiciye sunulacak, bir makine son kez kullanılacak, bir insan son kez dokunulacak. Neşe ve acının kuşları ötecek. İnsanlık, merkezkaç ve kütle çekimin yaratısı gelgitlerle okyanusun derinliklerinde kaybolacak. Kimse inemeyecek, kimse göremeyecek suyun dibini; bırakılan her iz, okyanusun tabanındaki kuşlarda kaybolacak. Şimdi söyle bana kim hatırlayacak beni, kim hatırlayacak bizi?

İstanbul'da aile faciası! Yangında altı kişi can verdi.

İstanbulun nezih bir semtinde çıkan yangın bir aile faciasına dönüştü. Anne,baba, çocukları (2) ve anneanneleri alevler arasında can verdi. Ağır yaralı çıkarılan dedenin durumu stabil, yetkililer hayati tehlikesinin kalmadığını belirtti. Yangın, diğer evlere sıçramadan kontrol altına alındı. Enkaz altından yalnızca baston olduğu tahmin edilen bir ahşap parçası ve yanmış fotoğraf parçaları çıkarıldı. Komşular, fotoğrafları bırakmayın şeklinde defalarca bağırlı olduğunu iddia etti. Dedenin evden çıkarıldığında, can havliyle fotoğraflara tükürerek söndürmeye çalıştığı belirtildi.Yangının masa örtüsünün alev almasıyla çıktığı düşünülüyor.İşte o fotoğraflar ve detaylar... (devamı üçüncü sayfada)

Demek ki hak ediyorum tükürüklerle vaftiz edilmeyi...

'Kampüste Neler Oluyor?

Beyazıt

İstanbul Üniversitesi Kampüsleri Halka Açıldı, Öğrenciler Protesto Etti!

İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün 9 Şubat'ta aldığı kararla kampüsleri hafta içi 08:30-17:00 saatleri arasında halka açık hale getirildi. Bu karar öğrenciler tarafından büyük tepkiyle karşılandı. 13 Şubat'ta Beyazıt Kampüsü'nde bir araya gelen öğrenciler, basın açıklaması düzenleyerek başta güvenlik, kampüsün ticarethaneleştirilmesi ve akademik ortamın bozulacak olması gibi endişelerini dile getirdi.

Olayların ardından İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü yeni bir açıklama yayınlarak kampüsün halka açık hale getirilmesine yeni tedbirler getirdi.

Basın açıklamasının akabinde süren olaylar Üniversite öğrencilerinin kampüs içerisinde düzenlemek istedikleri foruma polis müdahale etti.

Anakapı önündeki polis müdahalesi sonucu pek çok öğrenci yaralandı.

Karara istinaden öğrenci tepkileri sürü-

yor, İstanbul Üniversitesi'nin İstanbul Üniversitesi Öğrencileri yönetmek istiyor.

Sosyalist Kültür Fanzin'in logosu makine dişlisi/çark çeviren Atatürk heykelidir.

Cumhuriyet rejiminin halkçı kalkınma stratejisiyle özdeşleşen ve Türkiye Cumhuriyeti ile Sovyetler Birliği arasındaki dostluğu vurgulayan heykelin hikayesi şu şekildedir:

Birinci Beş Yıllık Sanayileşme Planı (1934) kapsamında Kayseri'ye halk tipi, ucuz pamuklu kumaş ve iplik üretecek bir Bez Fabrikası kurulmasına karar veriliyor. Sovyetler Birliği'nden alınan 8,5 milyon liralık kredi ve yine onlardan gelen uzmanların rehberliğinde fabrika kuruluyor ve 16 Eylül 1935'te hizmete açılıyor.

Fabrika açılışında Sovyet yönetimi jest amaçlı olarak "Çark çeviren Atatürk" tasvirli bir heykel hediye ediyor ve bu heykel, fabrikanın işletmesinde herkesin görebileceği bir yere konuluyor. Hafif eğimli bir alanda bir çarkı çeviren Atatürk'ün sanayi hamlesine gönderme içeren ve çıplak olarak betimlendiği heykel, çok partili sisteme geçilene kadar fabrikada kalıyor ve ardından da alalecele çıplaklık öne sürülerek sökülüyor ve depoya kaldırılarak saklanıyor.